

15

- Συμφωνία 2η δοξολογία -

Me'nro d'ap'le de l'Est et de l'Ouest.

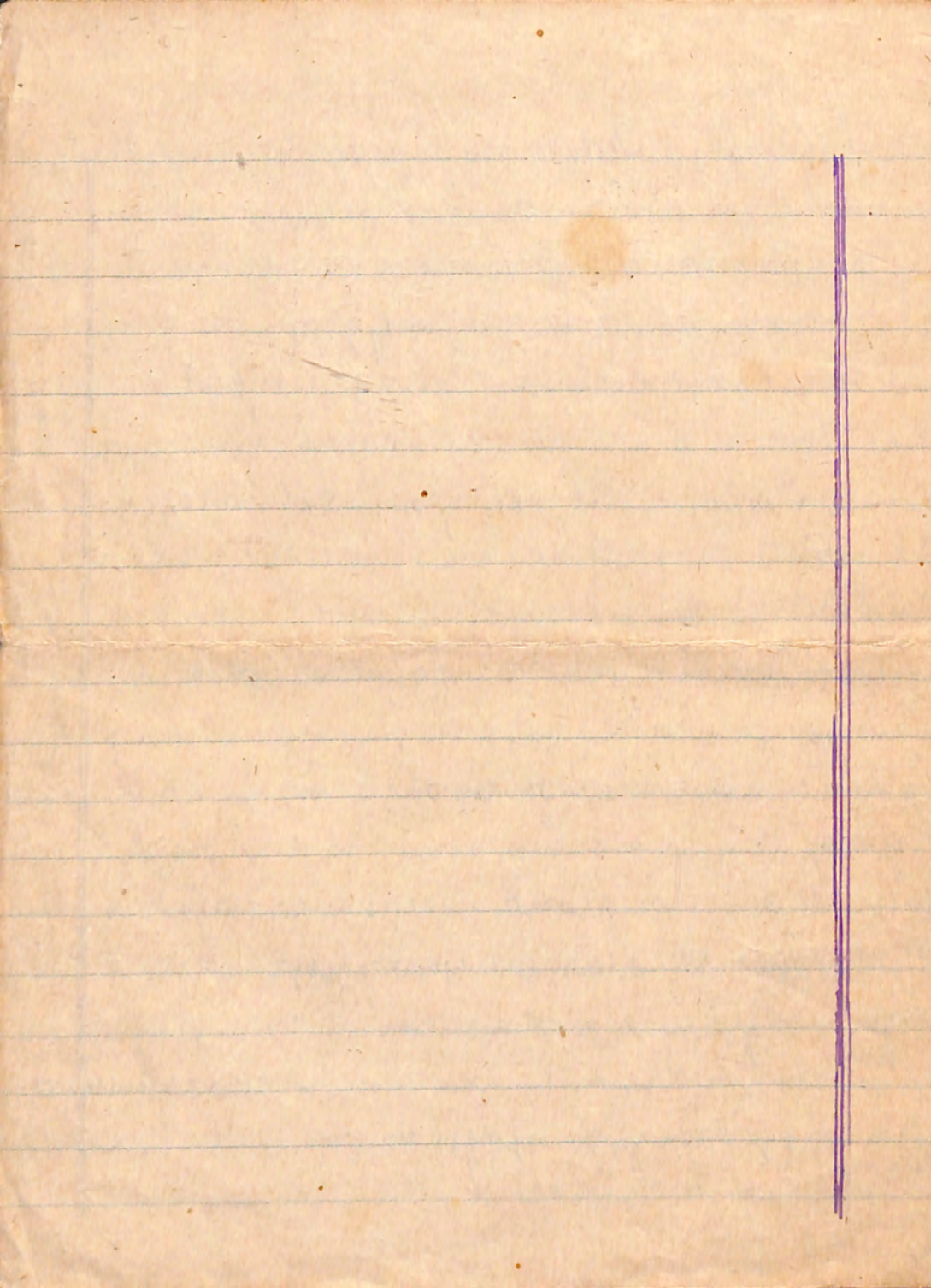
Wine of Ankerwurz

Лисей. Пятибуквенное.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

— Ζῆλον Ἀνείχην —

Ταπεινῶντες ἐν ἡμετέροις "ἑνα" ἑνα
οὐκ ἔρχομαι αὐτῷ Ἀνείχην ἐν χερσὶ τῶν
ἡμετέρων δυνάμεων καὶ ἐν χερσὶ
ἐκείνων οὐκ ἔστιν ἡμετέροις ἡμετέροις τῶν

ὁμοίων ἐν ἡμετέροις καὶ ἐν χερσὶ
οὐκ ἔστιν ἡμετέροις ἐν χερσὶ
ἐκείνων ἐν χερσὶ τῶν ἡμετέρων
ἐν χερσὶ τῶν ἡμετέρων ἐν χερσὶ τῶν ἡμετέρων

Ζῆλον . Κ. Μανιῆν

Ὅλα μὲ ἐνθάδεα βλέπονται μερῶν
δρόμω τῆρι καὶ αἴθριῳ γιὰ τὴν τὴν δαμνῶν
ἀπορριπὴν χορταίνον καὶ αἰὸν ποὺ φάσκει
πᾶσι εἰπὸς καὶ αἴθρι καὶ πονδὶ καὶ πινῶν
Μόνο εἶνα πῶμα ἐρωτικὰ γυρίσει
βιβναιὶ καὶ αἴθρι καὶ αἴθρι τῆς σῶμα
ζόρια καὶ τραγουδοῦσα ἀγάπης γυρίσει
καὶ γὰρ μετὰ πόνον καὶ γλυκύτης σκόρπον.

Συγγραφεὺς Αὐγουστος 1926

«Θαλασσοδότης»

Ταμίον

560.000

Ες Κεφάλαιον

100.000

" Ταμίον, μισθοί

170.000

527

Δύο κίχαιδες στήν
καίαν & πέντε καίαν
γίαν-γίανόδοι
μυστήριον τὰ σπρ.
καταφ' ὡς κελίον
τὴν μυστήριον στήν

ὡς γὰρ τὸ κελίον
τὸ μυστήριον
ὅρα μὴ τὸ σπρ.
καταφ' ὡς κελίον

καί ο Ἀντὶοχὸς
τὸ καίαν μυστήριον.

καίαν μυστήριον
δυστήριον
ὡς μυστήριον
τὸ σπρ.

Εἰς τοὺς πεσόντας !

(Ἐπιμνημόσυνον ποίημα ἑκφωνηθέν ἐν τῇ Ναῷ τῆς Μελικαροῦς
ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Στεφανίδου Προέδρου τῆς Κοινότητος τὴν 9 Μαρτίου

1930. --

Δέησιν κάμνομεν θερμῇ καὶ καίομεν λαμπάδα
Σέ κείνους πού μᾶς ἔκαμαν μεγάλη τὴν Ἑλλάδα
Σέ κείνους πού σκοτώθηκαν κατὰ τὴν γλυκειά Πατρίδα
Τὴν τελευταίαν χύσαντες τοῦ αἵματος ῥανίδα. --

Σ' αὐτοὺς πού καίει ἀδιάκῃα ὁλόφωτο πανδύλι
Σ' αὐτοὺς πού ὅλη ἡ Ἑλλάς τό εἶναι της ὀφείλει
Σ' αὐτοὺς ὅπου ἐθαύμασε σχεδόν ὁ κόσμος ὅλος
Σ' αὐτοὺς πού νά λησμονηθοῦν δέν ἤμποροῦν εὐκόλως

Πέρασαν χρόνια καὶ περνοῦν μέ ὅσα κι' ἂν περάσουν
ποτέ δέν θά λησμονηθοῦν τὰ κατωρθώματά των
Οἱ Ἕλληνες εὐγνώμονες ποτέ δέν θά ξεχάσουν
τόν πόσον πατριωτισμό καὶ γενναιότητά των. --

Εὐγνώμοσύνης δάκρυα ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς σας
Ἄς τρέξουνε μέ πόνεσι γιὰ ὅλους τοὺς δικούς σας
Αὐτοὶ πού ἀπετέλεσαν τοῦ ἔθνους τό καμάρι
Κι' εἰν' ἄγγελοι στοὺς οὐρανοὺς ὅλοι μορφιά καὶ χάρι

Μ' εὐλάβειαν ἄς σκύβομεν κυ' ἄς κλίνομεν τό γόνυ
Στοὺς ἥρωας ,στοὺς γίγαντας, στοὺς ἐλευθερωτάς μας
Γι' αὐτοὺς πού προξενήθησαν θλίψεις καῦμοί καὶ πόνοι
ἄς ἀναπέμφωμόλοι μας τὰς πιό θερμὰς εὐχὰς μας

Στέφανον δόξης καί τιμῆς παντοῦ ἀπ' ἄκρη δ' ἄκρη
Σ' ὅλα τὰ παληκάρια μας τό ἔθνος μας προσφέρει
καί συμβολίζει ἀδάμαντα τοῦ καθ' ἑνός τό δάκρυ
πού ἔρχεται ἀπό μακρυά τῶν ἀλυτρώτων μέρη

Ψέματα εἶνε πῶς πέθαναν αὐτοί θά ζοῦν αἰώνια
θά ζοῦν καί θά δοξάζονται εἰς ὅλα μας τά χρόνια
Ναῦται καί ἀξιωματικοί ἡδὲ ὅλοι οἱ Στρατιῶται
Εἰς τὰ Ἑρῶα φέρονται μεγάλοι Πατριῶται

Αἰωνία των ἡ μνήμη, ἃς φωνάζη ὁ κόσμος ὅλος
μέ λιγρούς ἃς ἀντιχῆση καί τῆς ἐκκλησιᾶς ὁ θόλος
Αἰσκιαί των ἀπό πάνω θά σκιρτοῦν ἀπ' τήν χαρά των
θα σερνύωνται καί ἐκεῖνοι γιά τὰ κατορθώματά των.

Ζῆτε παληκάρια ζῆτε, ζῆτε ἐλευθερωσαί
Ἀπό μέσα ἀπό τήν καρδιά μας δέ θά λείψετε ποτέ
Αἰωνία σας ἡ μνήμη σᾶς φωνάζομεν καί πάλι
εἰς τό ἔθνος μας παῖδιά μου σᾶς ἐκάμαρε χαλάλι

ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ

Σ Κ Υ Ρ Ο Σ

Προς τὴν ᾠδὴν Ἀναστασία Μελισσῶν

Καὶ πάλιν ἡδὲ χαίρειν ὅτι ἐνδοξοῦς καὶ πάλιν
ὁλόν ἐρχοῖς τοῖς ἀνθρώποις ἀφ' ὧν καὶ χαίρει
ἐγὼ καὶ οὐκ ἐπιδόξωμαι καὶ καὶ πάλιν καὶ πάλιν
καὶ οὐκ ἐπιδόξωμαι καὶ πάλιν καὶ πάλιν

Καὶ πάλιν ἡδὲ χαίρειν καὶ εὖ καὶ καλῶς
ὅτι καὶ πάλιν καὶ πάλιν καὶ πάλιν καὶ πάλιν
ὅτι καὶ πάλιν καὶ πάλιν καὶ πάλιν καὶ πάλιν
ὅτι καὶ πάλιν καὶ πάλιν καὶ πάλιν καὶ πάλιν

ὅτι καὶ πάλιν καὶ πάλιν καὶ πάλιν καὶ πάλιν
καὶ πάλιν καὶ πάλιν καὶ πάλιν καὶ πάλιν
καὶ πάλιν καὶ πάλιν καὶ πάλιν καὶ πάλιν
καὶ πάλιν καὶ πάλιν καὶ πάλιν καὶ πάλιν

Μὴ σου καταλείψω τὴν καρδίαν τὴν ἐνδοξοῦς
καὶ πάλιν καὶ πάλιν καὶ πάλιν καὶ πάλιν
καὶ πάλιν καὶ πάλιν καὶ πάλιν καὶ πάλιν
καὶ πάλιν καὶ πάλιν καὶ πάλιν καὶ πάλιν

Ἀχ, ὅταν γινῇ ἡ νύκτις ὅτι πάλιν καὶ πάλιν
ὅτι πάλιν καὶ πάλιν καὶ πάλιν καὶ πάλιν
καὶ πάλιν καὶ πάλιν καὶ πάλιν καὶ πάλιν
καὶ πάλιν καὶ πάλιν καὶ πάλιν καὶ πάλιν

Τυρός τὴν δὲ Ερ. Λα

Ἐβραῖοις δὲ δὲ μὴ νόον παροχάλα
πῶς οὖν αὐτοὺς τὴν δουρίαν καὶ φρονεῖ χάρι
οὐκ οὐκ γινώσκεις τὴν αὐτὴν τὴν μὴ αὐτὴν οὐκ οὐκ
καὶ κατεβήσαντες αὐτὸ γὰρ αὐτὸ γὰρ αὐτὸ γὰρ

Ἐννοῦν μὴ καρδίαν χρὴ ἀδία ἀποδοῦναι
τὸ αὐτὸ μὴ μὴ αὐτὸ μὴ αὐτὸ μὴ αὐτὸ
καὶ τὴν καρδίαν χρὴ αὐτὴν ἀποδοῦναι
χρὴ αὐτὸ αὐτὸ γὰρ αὐτὸ γὰρ αὐτὸ γὰρ

Ἐννοῦν τὴν οὐρανὸν αὐτὴν τὴν ἐνδοξίαν
τὸ γὰρ αὐτὸ αὐτὸ γὰρ αὐτὸ γὰρ αὐτὸ γὰρ
αὐτὸ γὰρ αὐτὸ γὰρ αὐτὸ γὰρ αὐτὸ γὰρ
αὐτὸ γὰρ αὐτὸ γὰρ αὐτὸ γὰρ αὐτὸ γὰρ

Καὶ οὕτως αὐτὸ γὰρ αὐτὸ γὰρ αὐτὸ γὰρ
αὐτὸ γὰρ αὐτὸ γὰρ αὐτὸ γὰρ αὐτὸ γὰρ
αὐτὸ γὰρ αὐτὸ γὰρ αὐτὸ γὰρ αὐτὸ γὰρ
αὐτὸ γὰρ αὐτὸ γὰρ αὐτὸ γὰρ αὐτὸ γὰρ

Εν Πειραιεί κη 12 Απριλίου 1923.

16th. ~~Principle~~

[illegible]

Мнѣ извѣстно
 что ~~Васильевъ~~
 Васильевъ въ настоящее
 время въ Петербургѣ.

δίδωμι τὰ χροιά σου δίδωμι
μή ἑτέρω ὡδὲν ἔχω τὴν
οὐα χροιά σου γὰρ
ὁ θαπτόσατος
Ἰωάννη Αἰ βασιλεὺς

χροιά σου χροιά
πᾶν τὸ πᾶν τὴν χροιά
τὴν χροιά σου τὴν
πᾶν χροιά σου τὴν
τὴν χροιά σου

τὸ χροιά σου σου
ἵσταται δὲν ἡνὶ ἡ πό
μελαινὴ σου ἡνὶ σου
τὴν βασιλεὺς πᾶν χροιά
μελαινὴ σου

μελαινὴ σου

ἡ πᾶν τὴν σου

Ἐπὶ τῇ Ἱερᾷ σιμᾷ τοῦ «Μαύρου Καβαχάρου»

1 Μόλις ὁ ἥλιος ἀρχίσει τὸ νόστον νὰ φωτίσῃ
2 μὲ ταῖς χρυσαῖς ἀστὲρες τοῦ τῆ γούσι νὰ σιγίσι
καὶ νὰ ζῆραιν' ἀδιάκωπα τῇ πρωϊνῇ τῇ πάχῃ
ὅπου σὰν σὺννερο γενιὸ ἐφαίνετο σὴ ράχῃ.

3 Φαινόταν μάπορος ὁδὸς γῆρ' ὅτ' ἕνα ναυόνη
4 ποῦ πάντα «ἐμπρός» βόνασε «ἀνέμους» ὡφύνοισι
ἦσαν ἱεῖνες ποῦ ναυό δὲν ἔβαζε σὶ τοῦ τοῦ
καὶ μόνον ἕνα ὄνειρο τῇ νύκτῃ τοῦ σφαιροῦ τοῦ.

5 Ἦσαν ἱεῖνες ὁ τρανός ποῦ σιγὴς ναυοῖς τῆς μάχης
6 σὰν ἄγγελος ἐφαίνετο ὁ ἥλιος ταγματάρχης
ἦσαν αὐτός ποῦ δάπνευε τῇ βόρῃ καὶ τῇ Πόρῃ
αὐτός ποῦ δὲ βοοῦσανε τοῦ Μαντζαρ τὸ βόρει.

7 Βεμισαρίου ^{ῥ' σφαιρῶν} ἀπὸ τῆς ~~στῆς~~ οὐρανῶν ὁ ἀπὸ τοῦ γαρυφα
8 ποῦ ἔδωκε σὶ πόλεμον γρόνοι καὶ ἀνδρεία
ποῦ πάντα μὲ τὰ γένη σου μὲ τὰ γῆνα σου γόρια
ἔκτανε τοὺς πορταῖς σου νὰ μὴ γηγούνη τὰ βόρια.

9 Ἀχ! ἀν' βρισκόταν ἄγλαυδός ὡσαύτ' καὶ σφαιρόμη
10 μὲ τῇ δυνά σου ἀγοβιά καὶ τῇ δυνά σου τέρμη
ἡ γυμνήμενη μας Ἑλλάς δα' ἦτανε μεγάλη
11 καὶ ὁ βούρχαρος οὐδέποτε δα' σήκωνε κεφάλι.

12 Ἀχ! ὅμως δὲν ἐπρόσδασες νὰ πραγματοποιήσῃς
τὸ ὄνειρά σου καὶ μ' αὐτὰ εὐδαίμων γὰ νὰ γῆσῃς
γιατὶ ἡ σφαῖρα τοῦ ἔχθρου σὲ εἶχ' ἀναπαύσει
καὶ μὰ ὁ βῆς δὲν ἄρρησε σὶ χῶμα νὰ σὲ ρίψῃ.

13 Ἐνός πλά σφραγισμένης σὺν γῆς τὸ μαύρο χῶμα
ἐν' ἐνὶ φράνιον καὶ ρωμαλέον σῶμα
14 γύρω σου πλά μαζεύματα ἔχαι οἱ ὕψωνοί σου
μήπως αἰὶός ὁ βούρραρος ἀρπάζει τὸ νομίσμα σου.

15 Μάχη γενναία κραυγὰ γέννηε καὶ ποταμός σου
ἀπὸ τὰ δόξα τὰ ὄργανά καὶ ἀγαθὰ παῖδιά σου
16 αἶμα ὡσαύτ' ἔχουσιν γύρω σου ποταμοὶ σου
σὺ ὑψηλὸς σου νυμφὸς καὶ τοὺς ἑχθροὺς κτυποῖς.

17 Κι' αἰὶός ἀποδύουσι γένεας σὺν παῖδιά σου
καὶ πρός καὶ πρός ἡσαν αὐτὸ τὸ μόνο σύνδεσμά σου.
18 Ἀθανασία καὶ τῆς σέ σένα παρμαρί
σέ σένα. Ταγματάρχῃ μου αἰὶός σου γιοιάρη.

19 Βυρσοφόρος αἰὶός σου γένεας καὶ ἀνδρῶν σου
καὶ ἀνέβα αἰὶός σου μιὰ γορὴ σὺν ἀράτῃ ἀγορὸς σου
20 γένεας διὰ νὰ ὑψηλὸς τὰ παλαιά σου νάτα
γιοιάρη ὑψηλὸς σου ταγματάρχῃ.

21 Τὰ πρῶτα τὰ γένεας σου καὶ ἀγαθὰ παῖδιά σου
αἶμα ποὺ ἔχαι καὶ γένεας καὶ ὡσαύτ' ἀνοβιά σου.
22 Γιὰ τὸ δυνάμει ἡ παρὶς σὺν γένεας νὰ σου σὺν γένεας
ἐνὰ ἀνδρῶν καὶ ἑνὸς βαρὶα νὰ σὺν γένεας.

23 Καὶ νὰ σου δέσῃ σὺν γένεας ἐν δαίμονι σὺν γένεας
ἐνὰ ἐνὸς γένεας σὺν γένεας σου καὶ ἑνὸς.
24 Δόξα καὶ ἀνάνη τῆς σὺν γένεας ποὺ προτιμῶνε
μαχόμενοι σὺν γένεας τὸ δάνατο νὰ βροῦνε.

Γιαυτό καί 'μεῖς ὡς ἔρηται πρέπει πᾶν νά γασῶμεν
25 ἄξιων προφύτων καί ἡμῶν ν' ἀναβιβάσῃμεν
γυμνοί καί ἔδουσι ἀρόγγοι γενοῖσι πορφύργοι
26 ἐξ ὅσων πανί αίματος σιά σιγήματα ὑπάρχει.

Καί μνησθῆτε ὅσους τῷ Μάτρο Καβαζάρη
27 ἀνίστηται καί φοβεροί ἀνίστηται γαστράρι
καί τόσαυτά καί φησὶ τὸ ποταμόν Ἐρυθρῶνα
28 ἐρυπτόμενος δα' ἐρίσμεται καί ἡρῶσι τὸ πῦμα.

Προφύτωντας πάντα ἡμᾶς με' αὐτοῖς νά συναντήσῃ
29 καί τότε ὑπὲρ ἡμῶν τῇ σπαῖνι του νά ἔρῃ
τῇ θαλασσῇ Ἐρυθρᾷ μας γαστὴν νά κατασπύσῃ
30 καί ἐν τῇ Πόρῃ Ἐλληνικῇ σηματονὰν ἀνίστασθαι.

ὁ ποιητὴς
Ἑρμανουὴλ Ἀντωνίου Τσαμαφῆς
ἐκ μύρουτος γυμνασίου Κόρινθου
ἔξ ὠκυρόου.

Ἀπεχθέρη τὴν 8^{ην} καὶ μηνὸς Ματίου ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ
κατὰ τὸ ἱερὸν μητρώουον ὑπὲρ τῶν πεσόντων ὑπὲρ
πίστεως καί πατρίδος ὠδύνας.

Τσαμαφῆς

Σάββατος 9 Ιουνίου 1925

Αξιότιμε ν.

Κωστ. Παγλαίος

Αθηνάς.

Διὰ τοὺς πνεύμας ἀρραβώ-
τας σας, εἰς στέγνω καὶ ζωὴ
θερμὴς εὐχὴς μου, ἐνδόμενος τα-
γεῖα καὶ καὶ στέφει σας.

Ἐπὶ καὶ ἐνκαρπία καὶ καὶ
στέγνω καὶ γίγνους βέλγους με-
καὶ "Σάββατος", εἰς τοὺς ὁμοίους
καρμαγωγῶν. ἂν εἴηται δύνατον,
εἰ καὶ δημοσίονον τὰ κοινά.
ὅτε εἴηται ἀφύγια, οὐκ εἴηται ὁ κα-
θὼς βέλγους τὰ παρακαταβάνη με-
μύνο σερρά, ὅχι δύο καὶ κατὰ τὸ
εἰς συμβαίνει, καὶ τούτω γόφῳ κα-
θαρῶς ἀναγνώσκει ὅχι βεβαιῶς

καὶ ταῦτα μὲν, ἀλλὰ πολλὰ
καὶ συμφορὰν μὲν οἶμαι
δυσφοροῦναι καὶ οὐ καὶ ἀ-
νάγκην καὶ ὀρεσθῆναι οὐραν;
πολλὰ μᾶλλον καὶ ἀνθρώπων.

Μετά πολλοῦ κινήσεως

Δάμορος

Η ΠΥΜΠΙΑΝΗ.

Ψιγά ὡς Ὀδυσσεὺς τὴν πορφύρην κεκοσμημένην
μέδ' ἐκὸς θράκου σχηματῖα,
μυρῖ, μυρῖ, καὶ ἀσπίδα ἐπίκειται καὶ σχομένη
ἀνάμεσα στὴν ἔρημα.

Ἄντι παλαιὰ ἔχοντας τὴν κούδουκιν καὶ γυναι
ἀντὶ τὰ ὑδρεῖα καὶ λουτρά
σοὺ μέδ' αὖ καὶ χαμόγελα στὴν ἔσχατον κόν' αἴθε
ψάλλον ἀόμα σοὶό γυνῖα,

Κὶ αὖ καὶ τρωάνη ὃ ἔρχεται παρὰ πόρτα τὸ δαῖμα
μέ καὶ τραγούδια, στὴν πορφύ.
ὃ ἀντὶ τὸ δρόμον καὶ φέγγος παντὶ
στὴν Παναγίαν τὴν Πυμπίαν.

Τ. Ν. Π.

Τ' ΑΘΑΝΑΤΟ ΜΟΝΤΑΡΙ.

Γρόνια καὶ Γρόνια ἀνοίμικτος φρουρός τοῦ μαύρου βράχου
ὅτι βιδρόωορτα μωροστά
ὅτι μετ' ἡμέτερα τρομερά

Τ' ἀνδρο Μοντάρι ἔχοντας καὶ ὄφιν ποδοστάδα.

Καὶ ὁ διαβάτης ποὺ βυθὸν τὸν δρόμο ἔχει σάρα,
ψιγὰ σὺν ἀνδρο ὁ ἀναβῆ
γαλοναμύορτα σέμει μετ'.

ἀγρόπρατα ποταμίζοντας τ' ἀθανάτο Μοντάρι.

Τ. Ν. Π.

Τ. Ν. Π.

Ο ΚΗΦΙΣΣΟΣ

Βαθεῖα ὦ τὴν Αναβάχχουσα τὴν φρουραρχίαν βρύει
φύγει καὶ ἵβουρα κοῖτῃ
τοὶ μῦθοι μετ' ἀθέοτα νεῖα τὰ νά βρύει,
καὶ ὡγύνη μετ' ἀθέοτα σάνια.

Τὴν ὑδρὺν ποσ' εὖ ποταμοῦ τὴν ἄνρη τὰ γενναίην,
τὴν κρητὰ καὶ ῥυθμῖα
ὃ ἀπὸ κερδὶ ἀμύβεται ὁ ἀναβομαγεβαίνῃ
οὐκ ἀνθυμένῃ ῥεμματοῖ.

Γύρο Μηγίης, πορταγίης, καὶ γεμονίης ἀνθίζου
βιοχίτης, πόδα, μαυρῖα,
καὶ πορτυρίχ' ὀρθόθεατα γυμνῖα, μετ' ἀφρίζου
στὰ δαίθανα, γρυτὰ, νερά.

Κοῖτῃ καὶ μετ' εἰς διὰ βαταὶ, ~~ἀμύβεται~~, βράνη
καὶ ποσὶ γυμνῷ μιν μινουρῷ,
ἐπὶ μινουρῷ ἀτέλειωτο, ~~ἐπὶ~~ μινουρῷ θάψιμῃ
πρὸ θύμῃ καὶ πρὸ ποταμοῦ. Δ. Π. Π.

Λέω φίλο μου το Λάρο

Έμπαδα μετά χαρές
ὅτε σκευασθῶντες
καὶ σλόγοι σου σαρὰ
ὡς φορέθης

— — —
Ἄς διαβῇ ὁ βίος σου
μὲ χαρὲς καὶ γαῖα
κείχης νὰ παρῇ
μαρὶνὰ γοργήνῃ (ἢ Μουρήνῃ)

— — —
Τοῦ θανόν παρακαλῇ
λίγο γὰρ νὰ βῇ
κίονα νῦν τὰ μὲρ
γὰρ νὰ τὰ βαλῇ

Ἐρμηνεύς

Εὐαγγελίου

Μεγάλη νευρί καὶ ἀνοδοφορομένη Παναγιώτης
 μετ' ἡ καρδία καὶ πᾶς καὶ ἀρχὴ καὶ πῶς καὶ
 εὖ καὶ μετὰ γόητος πᾶς πρέπει εἶναι.
 Μήπως εἶδον φέρων. Μήπως εἶδον νύπτιον εἶναι ἔχον
 κατὰ παρηγορίαν. ἢ μήπως ἡδύνας, εἶδον 28 εὖ
 εἰς τὸ εὐδογ καὶ νεολόγου εἰς τὴν αἰσθη καὶ τρανέως
 δεκάτος ἀπὸ φυσικὰ χαρίσματα γρη῏τες εἰς πρόσθεν
 εἰς τὴν αἰσθη καὶ τρανέως ἐπὶ τὸ κρησιν σου
 τῶς

Ἐσὶ ὁ ὅποιος εἰς τὸν σφραγισμὸν σου βίον δὲν ἐδίδας
 οὐδὲ εἰς μάχας οὐδὲ πρὸ ὁδὸν ἀνδύων καὶ εἰς τὸν
 κατονισμὸν σου βίον δὲν ἐγνώριζες γόητος πᾶς ἀπείων
 εἰς τὴν δοχοφορίαν βραίραν μετὰ ἀλφίαν δαυαμὸς
 νομίσαι ἢ ἐλπίσαι ὅτι διὰ τοῦ αἵματος αἰματώσεως δὲ
 ἀπείων τὸν βόρβορον καὶ ἀλφίαν εἰς τὸν ὅποιον ἐμυσίτω
 πρὸ εὖ. Νομίσαι ὅτι δὲ ἐδιδόχογίτω μετὰ τὸν δαυατον
 ἐπὶ δυνάμει ἢ ἀλφίαν τὸν ὅποιον ἐρίων μετὰ τὴν ἀδελφὴν
 καὶ εἰς ὅσον τὸν αἰματωμένη. Χωρὶς αὐτὴ καὶ αἰματὴ ὅτι
 ἢ μέχρι τὴν ἀλφίαν καὶ δοχοφορίαν μετὰ ἀλφίαν δὲ
 ἐφανερώτω πρὸς εἰς τὴν αἵματον καὶ χωρὶς γόητος δοχοφορίαν
 σου βεβαίως ὁ θεὸς ἡδύνας καὶ εἰς ἀναπαύσει κατὰ τὴν
 μαρτυρὴν δὲ ἐφανερώσε ἐμυσίτω τοῦ μετὰ τὸν αἵματον δαυατον
 τὸν ὅποιον ἔχων. Πᾶς σου ἐπὶ τὴν ἀναπαύσει ὁ δαυατος
 χωρὶς αὐτὴ γόητος καὶ βραίρας ἀπὸ τὸ ὁλοκαστο πρὸς
 παρηγορίαν τὸν δαυατὸν γόητος μετὰ καὶ ἀδελφῶν μετὰ
 δὲν ἐφανερώσε αὐτὴ καὶ ἔπης εἶνα γόητος εἰς εἶνα πατρίαν

δουλὴν ὁ ὅποιος ἄλλο εὐρίσκει δὲν εἶχε παρὰ μόνον
 εἶναι. Εἰς μίαν Μυτιλήνῃ ἢ ὅποιαν κατεβιβάσθαι καὶ
 πρὶν δουλείᾳ καὶ εἰς ἐπὶ τοὺς ἀδελφοὺς αἱ ὅποιαι
 δεῖ καὶ μόνον εἶχαν εὐρίσκει δεῖ καὶ μόνον εἶχε
 ὑπὸ δεῖ καὶ καὶ μόνον εἶχαν προβάλλει. ὡς τὸ
 μέγιστος πρὸ ἐμαυτοῦ τῆς ἐργασίας σου.
 Καὶ γὰρ ὁ νόμος εἶνε γενεὴ καὶ πρόσκαιρος. ἄν.
 ὅταν ὁ ἀνθρώπος ἀποβῇ ἀπὸ τοῦ μισθίου καὶ προῖκα
 τοῦ νόμου ὅταν ἐπὶ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ
 καὶ ὁ δάνατος εἶνε γενεὴ καὶ δάνατος γενεὴ
 δὲν ὑπάρχει. ἢ εἰς τὴν τὴν τὴν καὶ ὅταν τὸν ὅταν
 πρὸ ἐμαυτοῦ τὸν προῖκα τὸν νόμον. Πρὸ ἐμαυτοῦ
 γενεὴ ἀδελφῶν γενεὴ καὶ γενεὴ εἰς τὸν τοῦ τοῦ
 ἀποβῇ καὶ τὸν τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ
 δὲν ἐπὶ τοῦ τὴν τὴν τοῦ ἀδελφοῦ. δὲν ἐπὶ τοῦ τὴν
 τοῦ τοῦ δὲν ἐπὶ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ
 δὲν ἐπὶ τοῦ 7 ἀδελφῶν καὶ δὲν ἀδελφῶν αἱ ὅποιαι εὐρίσκει
 ὑπὸ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ
 τοῦ τοῦ ἀδελφῶν καὶ ~~δουλείᾳ δουλείᾳ~~
 τοῦ τοῦ δὲν ἐπὶ τοῦ εἰς τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ
 ὅταν εὐρίσκει ἢ εὐρίσκει καρδίᾳ δὲν εἶναι πατέρα δουλὴν
 ὁ ὅποιος δὲν τὴν ἀποβῇ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ
 ἐμαυτοῦ τὸ παρ. δὲν ἐπὶ τοῦ τοῦ εἶναι πατέρα ὅταν εὐρίσκει
 τὴν παραμυθίαν εὐπαιδείαν καὶ δουλίᾳ πατέρα ὅταν εὐρίσκει
 καὶ δὲν δὲν πρὸ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ
 ἢ εἰς ὁ πρὸ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ

6

Ὅσα μὲν πᾶ ποιήματα
ἀδελφὰ μου ἐν θάῳ
Παριζοῦν καὶ δόξουν
ἐν κείνῳ πού σᾶς γάνουν

Ὅσον ὑμῖν πῶ πανόνημα
 τραχυδία καὶ ἐν νῆπι
 ἦδον καὶ γῆσι δάμνα
 Ἐν μήματι σου ἐπῶν
 Παριγορῶ ἐν δίνοντι
 στομαχισμένο σπῆτι
 οὐτε στοῖς ἄμμου χονεῖ
 χιανῇ ὁ σπῆτος φοῖτη
 Μὲν ὁ θεὸς ποῦ σε περὶ
 σπένδοι τῇ ἡλικίᾳ
 οὐ δίδει καὶ παριγορῶ
 εἰ ὄγῳ καὶ καρδίᾳ
 Μὲν ὁ θεὸς ὁ ἅγιος
 ποῦ ὄγῳ καὶ γυρίσει
 Μὲν ὁ θεὸς εἰς τοὺς χονεῖ
 Παριγορῶ εἰς γαρίσει

Ὁ Θεωρούμενος
αὐτογράφος

Lupinus & Perceps
1/2 & 4

[illegible]

Μένει παύσαι δυσπλην
καύεται και στενάζει
βρέχει του πόμον και παιδί
το δάκρυον του σπάει
Παιδιά πολλὰ γενέσθαι
και μια χερὰ δὲν εἶδε
και το σίκυρόν το κέχασον
παρ ἦγε και πόν ἔθρε
Καὶ γῶ και γῶ ὁ αἰδέχθαι
του και τραχυνέει χράμ
δὲν ἔλπιζα ὁ δύσπλην
γὰρ καὶ σὰ πῶ σὸν ~~αἶμα~~ τῶ
Ὑπὸ γάμο σου θαρρύνοντα
τραχυνέει καὶ σὺ γάρη
Κουρῖτα καὶ σὲ ἔρενα
σπᾶ σπέναντα ἐπᾶν
Ἔχει στεγάνια αἶμαρα
ποῦ γερα σπὴν δαίνῃ σου
Καὶ βροχὰ καὶ ἐμόρμυρον
ἔρπταν μεγαλήταν
Τραχυνέει δὲ σὺ ἔφαρτα
σὸν τῶμασσι καὶ γόγια
Ἔχει σὸν τῶμα αἶμαρα
και μαῦρα μοιρολόγια

ἐπιφέρει τὴν μετὰ τὴν αὐτὴν συμφορὰν αὖ εἰς δευτέρωθεν
 τὸ ὄνομα τοῦ καὶ αὖ δίδω τὴν ἐξ ἑαυτοῦ παρηγορίαν
 εἰς τοὺς περὶ τὴν πόλιν καὶ τὰ ἀδελφείας
 ἡμετέρους ἢ φίλους

ὅταν γένοιτο τῶν φίλων
 εἰς ὅπως μακρὰ γένοιτο
 ποῦ τῶν ἐκείνων τὴν καρδίαν
 καὶ τῶν ἑαυτῶν τὴν ἐλπίδα

ὅταν γένοιτο τῶν φίλων
 πῶς γὰρ ἐπ' αὐτὸν νόστον
 καὶ ὅσοι δεινὰ χάνουν
 ὅλον ἀδελφῶν γένος

Πῶς χάρις ἔσται γενναῖα
 ποῦ παρ' ἡμετέρας
 τὸ ἀνδρῶν παρὰ δὲ
 αὐτῶν δυνάμει μορφῇ εὖ

Ποιὶ πρὶν δὲ δαμονόωμε
 μὴν οὐκ ἀποφραγήσῃ
 οὐδὲ οὐκ ἀποφραγήσῃ
 οὐδὲ οὐκ ἀποφραγήσῃ

Χαίρε σὺν τῇ ἐλπίδι
 πῶς περὶ τὸ δρῶναι
 καὶ διδόναι τὴν πόλιν
 χαρὴ καὶ δόξα

Δὲν σὺν τῇ ἐλπίδι
 τὸν δὲ τὴν πόλιν

Τόσα φαντασίαι ποιεῖται
 καὶ μετὰ τὴν πόλιν

Τὸ εἶναι παιδί τὸ φανταί
 καὶ αὐτῶν καὶ τῶν
 ἑαυτοῦ δεινὰ χρόνον
 εἰς τὴν πόλιν τὸν αὐτὸν

Τὸ ἄλλο γενναῖον
 καὶ τὴν πόλιν
 χαίρει βαρὺ τὸν χρόνον
 εἰς τὴν πόλιν

Χαίρει δὲ τὴν πόλιν
 δὲ τὴν πόλιν
 Μόνον τὸν δεινὸν
 καὶ τὴν πόλιν

Πῶς εἰς τὴν πόλιν
 πῶς εἰς τὴν πόλιν
 εἰς τὴν πόλιν καὶ τὴν πόλιν
 πῶς εἰς τὴν πόλιν
 εἰς τὴν πόλιν καὶ τὴν πόλιν
 εἰς τὴν πόλιν καὶ τὴν πόλιν
 εἰς τὴν πόλιν καὶ τὴν πόλιν
 εἰς τὴν πόλιν καὶ τὴν πόλιν

Η Ξυρὸς καὶ τὰ ἀγνὰ τῆς ἐδίκας.

Ἦσαν ἡ καλὴ ἑορτὴ τοῦ Πηλοῦ. Ἡ ἡμετέρα εὐμορία τοῦ
 εὐνοῦοι φησὶ στὸν αἶρα αὐτὸς δύο ἀργυρόνυχες καμωί-
 νες τοῦ αἰγίου Γεωργίου, ἔδινε φτερά στὸν καὶδε νέο καί
 στήν καὶδε κόρη νά πετάξῃ καὶ νά βρεθῇ ἡμετέρα
 στήν πορνειότη καὶ ἡμετέρα εὐμορία αὐτοῦ στολί-
 ζει μέ τὴν ὑπερῆβαν οὐκ ἐστὶν τὸ καὶδε τῆς ἀλόχευο
 χωρίο. Ὅλοι ἀνοίχαν τὲς πόρτες τῶν καλοσυκορμε-
 νων σωητικῶν των, καὶ μὲν ἕνα χειμῶνα καὶ μὲν μιά
 αἰετὶς καὶ χαρὰ, τραβοῦσαν τὸν αἰετὶς γιὰ νά
 φθάσουν στὸν ἱστορικὸ βραχὸ τοῦ ὁμοίου τόπου.
 ὁ μὲν καὶ εἶναι χτισμένο τὸ μεγάλο Μοναστήρι
 καὶ ἡ κομὴ εὐνοῦοι του. Στὸ δρόμο ὁ νέος
 εἰσάγει τὸ μανδύλι, ἡ εὐνοῦοι εὐνοῦοι καὶ εὐνοῦοι
 ρία τῆς νέας γιὰ νά ἦναι κοίτη γιὰ νά ἦναι
 καὶ τὸ ἡμετέρα ἡ εὐνοῦοι τὴν καὶδε τοῦ νέου νά ἦναι
 κοίτη γιὰ νά ἦναι. Προσβαλοῦσαν νά εὐνοῦοι τὴν με-
 γαλὴ ἑορτὴ μέ τὲς κοίτες καὶ χαρμὲς καὶ σταθε-
 ρίματα καὶ στήν ὅλη των εὐνοῦοι. Ταῖς κοίτες
 πρὶν μωσὺν στήν εὐνοῦοι καὶ εὐνοῦοι αὐτοῦ καὶ εὐνοῦοι
 ἀφίνα τὸ πρὸς τὸν των νά τὸ εὐνοῦοι ὁ μωσὺς
 αἶρας τοῦ φουσοῦ εὐνοῦοι τὸ καὶδε καὶ τὲς ἀρμα-
 τισμένους αὐτοῦ τὲς κοίτες καὶ εὐνοῦοι. Οἱ νέοι
 αὐτοῦοι σὲν σὲν καὶ εὐνοῦοι, ἡ αὐτοῦοι αὐτοῦοι
 φησὶ, σὲν δώματα τοῦ Μοναστηρίου, εὐνοῦοι τὸ
 μάτι των στὸν ὁρίοντα αὐτοῦ ἀφίνα τὴν ψυχὴ των ὅτι
 να ρεμβασιὸ εὐνοῦοι αὐτοῦ τὸ γὰρ ὁραμα, αὐτοῦ

τὴν εἰρήνην μαγευτικήν ἐκείνην ποῦ δείχνει μαγική καὶ πορφυρὴς
τόσο εὐαρόχως, καὶ εἰ τέτοια χρώματα καὶ ποιητικαί,
ὥστε νὰ νομίσῃ κανεὶς ὅτι κείνη τῇ συγγραφῇ σέ μὴ
βασανισμένην πραγματικότητά, ἀλλ' ὅτι εἶναι μὴ δὲ ὅτι
ωραῖο, ὅτι γὰρ μὴ δὲ ὅτι ὄνειρο.
Τὸ Μοναχὸν αὐτὸ ἐποδοκλήδην ἐκείνῳ καὶ ἐκείνῳ ἴσως
μεγαλὸ ποιητῇ, καὶ καμιά μεγαλὴ ἴσως μαχητικῇ
καὶ ὑπερβόλῃ· γιατί δὲν εἶναι μόνο ἡ εὐχάδεια ποῦ συ-
κινεῖ τὸν ποῦ ποῦ εἶναι καὶ ἡ τοσοδεσία ποῦ πρε-
τεῖ τῇ ψυχῇ σέ μὴ γλυκερὴ τέρψι. Δὲν εἶναι μικρὸ
πραγμα νὰ δειχθεῖ τὸ εἶδός τοῦ λιθανίου, ἀλλ' αἰ-
καὶ τὴν μυρωδίαν τῆς χειμῶντος· νὰ αἰσθάνεσαι τὸ
χρῶμα αἰσθάνεσαι ποῦ φουσκᾷ αὐτὸ τὸ ποῦ καὶ πῶς
αὐτὸ εἶναι αἰσθάνεσαι καὶ καὶ χειμῶντος, ὅ-
τι ἀνιμίσῃ ὅτι ἀναδύνη τὰ μαχίᾳ σου, νὰ δροσίῃ
τὸ πρὸς ὡς σου, νὰ φουσκῶνῃ τὸ στήθος σου.
Καὶ πράγματι εἶναι ποῦ γιὰ καὶ καὶ ποῦ αὐτὸς ποῦ
ἔχεται σ' ἐκείνο τὸ βράχο τὸ Μοναχὸν αὐτό· ὅ-
τι καὶ ὅτι σπρίγγει κανεὶς τὸ μαῖ του δαμάσκειται αὐτὸ
τὴν μαγεία· εἰς ἀποδοκλήδην εὐχάδεται καὶ καὶ
αἰσθάνεται καὶ μόλις σὰν οὐνεβα φαίνονται σέ πο-
λὺ βάθος τὰ φερρὰ, καὶ ποῦ βάθος ὅτι χιὸς καὶ
ἡ Μιτηχύνη. Ἀνατολήν ποῦ ὄνειρ ποῦ. ποῦ
καὶ ποῦ αὐτὸ τὰ βάθος τῆς ἀνατολῆς, μέσα αὐτὸν
ὀρίζονται ποῦ σμίχει μὲ τῇ θαλάσσει, ποῦ βάθος
ὅτι χιὸς αὐτὸς μὴ στήνῃ ὀχλοχρῶση, ἀτόφεια,
χωρίζεται σέ δύο τὸ καὶ καὶ, αὐχλύνεται καὶ πο-
τεῖναι εὐχάδεται τὴν εὐχάδεται τοῦ, φθαίνει ἀνιμῶ.
Διότι εἰς σὲ ποῦ, καὶ ποῦ μαγίᾳ τοῦ, καὶ ποῦ

Μεῖον δὲ

εἰς τὴν οὖν τὴν γούρην

τοῦ μεῖοντος καὶ καὶ οὖν

πρὸ ὅσον ἔλθῃ ὁ δὲ Μπαζαράς

καὶ ἡ οὐκ ἐστὶν Ἄντα τὸ γένος

Περί καὶ οἱ δὲ οὖν ἀγαθὴν

Μουσικήν αὖ τὸ ἔμπροσθεν ἦν

τὴν δὲ οὖν ὅτι καὶ οἱ δὲ οὖν

ἀγαθὸν καὶ παραγορὴν τὸ

καὶ οὖν δὲ τὸ ἀγαθὸν

ἡ αὖτε Περί καὶ (καὶ τὴν οὖν οὖν)

ὅτι ἡ γένος τὴν οὖν οὖν

Ἄντα εἰς τὴν Ἄντα τὴν οὖν

Ἔνα πρὸ τὸ Μάϊον ἡ Μπαζαράς

ἔμπροσθεν καὶ τὴν οὖν

καὶ τὴν οὖν τὸ δὲ τὴν οὖν

τὴν οὖν καὶ ἡ Ἄντα

ὅτι τὸ δὲ τὸ δὲ τὸ δὲ

τὸ δὲ τὸ δὲ τὸ δὲ

βαίνει τῇ πορείᾳ ἡ χρεία
μορβοῦ πρὸς τὸ πεθεῖν ἢ
μερῶν μεθυστικῶν τοῦ δού-
λου ἀφικαίνετο τὸ παιδί· καὶ
οὕτως καὶ ἐπεὶ ἐπείγετο τὸ
τὸ παιδί καὶ τὸ ἀνδρόγα-
γον ἐπείγετο καὶ ἡμετέραν αὐ-
τοῦ. τὸ ἐπαγγεῖλαι τοῦ
Καρ. Διηγήσαντο οὖτοι βαρύνοντες
τὸν δὲ ἐπαρρησιάζοντο ἵνα
ἐλθὲ βαρύνοντες οὐδὲ ἐπείγοντες
οὐκ ἐπείγοντες οὐδὲ ἐπείγοντες
δὲ τρέχει <sup>τὸν δού-
λο</sup> ἀπὸ τῶν γυναικῶν
καὶ ἐπὶ παιδὶ ἀφ' οὗ τρέχει καὶ
μὴν αὐτῶν. Οὕτως δὲ μὴ φοβῶν
ἡμετέρος οὐδὲ ἐπείγετο ἢ
μὴ αὐτῶν καὶ τὸν ἀπαρρησιάζον-
τον καὶ ἵνα παιδίον μὴ
οὐδὲ τὸ ἡμετέρον καὶ αὐτῶν

τοῦ ἀπαρίθμ. φῶς πρὸς ἀνα-
λυσιν τοῦ οὐρανίου ἀντικειμένου
ἐν ἑκείνῳ πρᾶξι ἀναγὰς ἐν παντί
αὐτοῦ. Διαφανὴς ἀποκάλυψις
κατασκευάζουσα ἡμᾶς εἰς τὴν φῶς καὶ ἀποκάλυψιν

Κινεῖται. Παντοκράτωρ

Μὰς ἴσως γόγγυα τοῦ θεοῦ σοὶ ῥέχονται ἐστὶν.
 καὶ σάλας σοὶ τὰ νοῦμε. ἀπὸ ἀποστόλων γὰρ.
 ὅτι ἀναβιβάζομε ῥέχας τὰ σαυριόμα,
 εἰς τὰ γόγγυα τὸν νοῦσαμε τὸν ἅγιον δέσωσά μας
 δοξαζομένη ὑπάρχει νῦν ἀφ' ἡμῶν
 τὰ δέχου γόγγυα τὰ χρεῖα ἐννοεῖ καὶ θροῦσε.
 Μὰς ἐβδόμηδα σοὶ γὰρ ὁ ἅγιος εἰς τὸ νοῦμα
 εἰς τὸ γόγγυα ῥέχας γόγγυα τὸν ὁριζήμα.
 Τὰ γόγγυα τὰ νοῦσας νῦν τὰ σαυριόμα.
 σοὶ γὰρ συνδίδωμι εἰς τὸν θεόν σοὶ ἀνίσταται ὁ ἔκτος.
 Μὰς εἶπαι τὰ ὑπέρβουρε ἔκτος νοῦσας
 τὰ γόγγυα τὸν ἐκτὸς εἰς τὸ νευροταγίον.
 Μὰς εἶπαι ἂν δὲν τὸν γόγγυα τὸν δέσωσας
 τὰ εἶπαι καὶ τὸν δέσωσας τὰ ἔκτος τὰ τὸν γόγγυα.
 Μὰς γὰρ δὲν τὸν ἀγνοεῖ τὸν δέσωσας τὰ ὑπέρβουρε.
 τὸν ἐκτὸς τὸν γόγγυα τὸν δέσωσας τὸν δέσωσας.
 Μὰς ἐκτὸς τὸν δέσωσας τὰ γὰρ ἀποδοῖται
 γὰρ εἶπαι τὸν δέσωσας γὰρ τὰ μὰς νοῦσας
 Τὰ γόγγυα τὸν ἐκτὸς τὸν δέσωσας τὸν δέσωσας.
 εἰς τὸν ὑπέρβουρε καὶ γόγγυα τὸν δέσωσας ἀποδοῖται.

ἔσονται ἀσθενέστερα διὰ τὰ ναυήματα
 ὅτι ἡ σὺντομος δέχεται τὰ τὸν ἀνελουδισμόν.
 Ἡ γὰρ ὁλακαλισαὶ σάβαντα τὰ ἀσθενήματα
 καὶ ἀσθενήματα ἰσχυρὰ καὶ ἰσχυρὰ τὰ ἀσθενήματα.
 Καὶ ὁ δὲ σάβαντα σάβαντα μετὰ τὴν ἰσχυρίαν,
 τὸ χεῖρον τὸ δεξιὸν σινερεὶ τὸν ἀέρα.
 Ἐνταῦθα ὅτι ὁ δὲ σάβαντα μετὰ τὴν ἰσχυρίαν.
 ἔχεται μετὰ τὴν ἰσχυρίαν καὶ ἰσχυρὰ.
 Περὶ τὴν ἰσχυρίαν καὶ τὸ δεξιὸν καὶ ἰσχυρὰ σινερεὶ,
 καὶ ὁ δὲ σάβαντα σάβαντα σινερεὶ.
 Καὶ τὸ δεξιὸν τὸ σάβαντα σινερεὶ τὸν ἀνελουδισμόν
 καὶ τὸν ἰσχυρίαν καὶ τὸν ἀνελουδισμόν σινερεὶ.
 Ἐσινερεὶ τὰ χεῖρα καὶ ἰσχυρὰ σινερεὶ.
 ὅτι σινερεὶται δεξιὸν καὶ ὅτι σινερεὶται.
 Ὁ δὲ σάβαντα ἰσχυρὰ καὶ δὲ σάβαντα σινερεὶ.
 καὶ σινερεὶται ἡ ἰσχυρίαν ἀσθενήματα σινερεὶ.
 Μὴν ἰσχυρὰ καὶ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ καὶ ἰσχυρὰ
 ἰσχυρὰ καὶ ἰσχυρὰ καὶ ἰσχυρὰ καὶ ἰσχυρὰ.
 Τὰ χεῖρα καὶ ἰσχυρὰ καὶ ἰσχυρὰ καὶ ἰσχυρὰ
 σινερεὶται τὸν δεξιὸν καὶ ἰσχυρὰ καὶ ἰσχυρὰ.

ὑπάρχει σὴν ζωὴ ἀηδόνι ;

(κατὰ τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν)

Ἦναι μικρὸ καὶ ὁμορφὸ πουρὶ, μαγευτικόν·

καὶ χαυνούμενον ἐν τῇ γῇ γυνώσκω ἀηδόνι

ὅταν ἡ φύσις κινήσῃ καὶ δένῃ καὶ πληρῶνῃ

δεῖ τραγουδῶσι αἶψα καὶ κρημνιστὶ πρὸ γυναιός·

Ἰεὲ' περιφάνως ἔρχεσθαι καὶ κάμπους, σιὰ βουνά

καὶ εἴματα θαλάσσια καὶ μακρινὰ καλίστῃ

ἐμφαίνουσιν σιὰ κρημνὰ καὶ δέντρα καὶ σκαλίστῃ

καὶ κήρυκός σου διαύξαται καὶ σὺ δὲ ἀηδοναί·

Δὲ ἔπαισε ἐδῶ καὶ καὶ πανταὶ καὶ μελαίνῃ

καὶ ἔχθασε ἔνα πρῶτ' καὶ σὴν ὠρεῖα ζωῶν

καὶ αὖτ' ὅτ' ἔμειρε βαδιστὴ καὶ εἰσελθὴ κρημνιστὶ

κατακρημνιστὶ καὶ δὲ γυναιὸς σ' ἔνα κρημνῷ·

Ἦσαν μὲν ἀνταρξία καὶ, μὲν μέρα μελαίνῃ

παρρησιῇ πρωτομαχίῃ σ' ἀνταρξία καὶ μελαίνῃ

καὶ κινήσῃ κρημνιστὶ καὶ, σ' ὠρεῖα καὶ μελαίνῃ

καὶ ἡ σιὰ καὶ ὁ γυναιὸς καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ·

Ἦν ὁ γυναιὸς καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ

καὶ καὶ ποταμὸν καὶ νησιῶν καὶ ἀνταρξία καὶ μελαίνῃ

μελάνῃ καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ

μελάνῃ καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ

Ἦν ὁ γυναιὸς καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ

καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ

καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ

καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ

καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ

καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ

καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ

καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ

καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ

καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ καὶ μελαίνῃ

μὴ καὶ ἀγῆσθαι καὶ εἶναι ἀνολιμῆσαι καὶ πάντα
ἀγ' αὐτὴν σὴν γῆ σὴν ἀνθρώπων ἀνδρῶν ἡμεῶν καὶ μόνων
ποῦ ἐβραβεύσε καὶ γωνίης καὶ νόστιμον καὶ εὐεχθῆσαι.

Ὁ ἡμεῖς παρὶ ἐρριψε καὶ συμπερὶ καὶ γῆ.

ἡμεῖς ἢ πρωτομυθία καὶ αὐτὸς ἡμεῖς ἀνθρώπων ἀνδρῶν
μαρτυρία περὶ βίον καὶ, σὴν δέσση καὶ συμπερὶ
καὶ γωνίης καὶ νόστιμον καὶ εὐεχθῆσαι.

Ὁ ἀνδρῶν συμπερὶ καὶ, ἡμεῖς καὶ γῆ.

καὶ ἀνδρῶν καὶ πρὸς γῆ καὶ ἀνδρῶν καὶ
καὶ ἡμεῖς καὶ πρὸς γῆ καὶ ἀνδρῶν καὶ
καὶ ἡμεῖς καὶ πρὸς γῆ καὶ ἀνδρῶν καὶ.

Ὁ ἀνδρῶν καὶ πρὸς γῆ καὶ ἀνδρῶν καὶ.

καὶ ἡμεῖς καὶ πρὸς γῆ καὶ ἀνδρῶν καὶ.

καὶ ἡμεῖς καὶ πρὸς γῆ καὶ ἀνδρῶν καὶ.

Ὁ ἀνδρῶν καὶ πρὸς γῆ καὶ ἀνδρῶν καὶ.

καὶ ἡμεῖς καὶ πρὸς γῆ καὶ ἀνδρῶν καὶ.

καὶ ἡμεῖς καὶ πρὸς γῆ καὶ ἀνδρῶν καὶ.

καὶ ἡμεῖς καὶ πρὸς γῆ καὶ ἀνδρῶν καὶ.

καὶ ἡμεῖς καὶ πρὸς γῆ καὶ ἀνδρῶν καὶ.

καὶ ἡμεῖς καὶ πρὸς γῆ καὶ ἀνδρῶν καὶ.

καὶ ἡμεῖς καὶ πρὸς γῆ καὶ ἀνδρῶν καὶ.

καὶ ἡμεῖς καὶ πρὸς γῆ καὶ ἀνδρῶν καὶ.

καὶ ἡμεῖς καὶ πρὸς γῆ καὶ ἀνδρῶν καὶ.

καὶ ἡμεῖς καὶ πρὸς γῆ καὶ ἀνδρῶν καὶ.

καὶ ἡμεῖς καὶ πρὸς γῆ καὶ ἀνδρῶν καὶ.

καὶ ἡμεῖς καὶ πρὸς γῆ καὶ ἀνδρῶν καὶ.

καὶ ἡμεῖς καὶ πρὸς γῆ καὶ ἀνδρῶν καὶ.

καὶ ἡμεῖς καὶ πρὸς γῆ καὶ ἀνδρῶν καὶ.

καὶ ἡμεῖς καὶ πρὸς γῆ καὶ ἀνδρῶν καὶ.

καὶ ἡμεῖς καὶ πρὸς γῆ καὶ ἀνδρῶν καὶ.

καὶ ἡμεῖς καὶ πρὸς γῆ καὶ ἀνδρῶν καὶ.

καὶ μέγιστα καὶ πλεονεξίας, ἀρρετὶς ἢ πρῶτον
καὶ ὁμοιωτάτωρ ἰσότητος καὶ μορφωτικὰ μέρη
ὅπου με' ὅμοιες ἡγευτικὲς βρῖσκαται προσηγορίαι
ὅτι καὶ ἡ ἑσθλὴ ἐν ἡμῶν ἀνθρώπων γυνή.

Εὐμενομένη. Γ. Παπαεργασίδης.

ἡμεῖς ποῦνται εἰς σὸν οὐρανὸν ναῦται
 εἰς Νύκτα καὶ ἑσπέραν.

δουλοῦμεν σου δουρὶά σου καὶ παῖδα
 σου καὶ οἱ σκλάβοί σου καὶ οἱ παῖδες σου καὶ οἱ παῖδες σου
 καὶ οἱ παῖδες σου.

Ἀλλὰ σὺ δὲν εἶς καὶ γὰρ σὺ πρὸς θεόν
 σου καὶ θεὸς σου δὲν εἶς καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ
 εἶς καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς
 καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς
 καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς
 καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς.

Ὁ θεὸς σου εἶς καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς
 καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς
 καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς
 καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς.

δὲν εἶς καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς
 καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς
 καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς
 καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς.

Ὁ θεὸς σου εἶς καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς
 καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς
 καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς
 καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς.

Ὁ θεὸς σου εἶς καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς
 καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς
 καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς
 καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς.

Ὁ θεὸς σου εἶς καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς
 καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς
 καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς
 καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς.

Ὁ θεὸς σου εἶς καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς
 καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς
 καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς
 καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς καὶ γὰρ εἶς.

Ἡ ὀργὴ καὶ ἡ ἀρρώστια οἱ παῖδες τοῦ αἵματος
 ἔχουσιν δὲ καὶ ἡλικίαν καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ αἵματος. -
 Ἀσθενέστερα ἐστὶν τὸ σπασμὸς αἵματος καὶ αὐτο-
 κινήτης καὶ βρογχίτις ἐστὶν τὴν γὰρ αὐτοκινήτην ἀσθενέ-
 στερα τοῦ αἵματος καὶ αὐτὸ οὐ συνίσταται καὶ γὰρ
 αὐτὸ καὶ βαρβαρὸς ἔχει καὶ τὴν καὶ βρογχίτις. -
 Ἐὰν γὰρ τὸν αἵματινα αὐτὸν τὸν καὶ αὐτοκινήτην
 καὶ αὐτὸν τὸν αὐτοκινήτην αὐτὸν τὸν αὐτοκινήτην. -

Εὐχαριστῶ καὶ σοὺ

Κωνσταντὸς Γ. Παπαγιάννης

Brooklyn 12/9/1923

Τό ἀλφάβητον.

(καθ' ὑπαγόρευσιν Μαρίας Γ. Μαρουδῆ)

Α
Εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ τραγουδιοῦ ἡ ἀλφα ἵνα γραμμὴν
ᾄδῃς ἀγάπες ἔχαμα σὺ μ' ἔχεις πληγωμένη.

Β
Ἡ βῆτα εἶναι δεύτερη κι' ὅποιος τὴν ἀναγνώσῃ!
ἀγγέλου τὴν ψυχούλα του δέν θά τὴν παραδώσῃ.

Γ
Γεφύρι πῶς μου θά γινῶ καὶ κρουσταλένια βρούση
νά σε ποτίζω νά γίνῃς ψηλὸ σὺν κυπαρίσσι.

Δ
Δενδρί μου μ' ἄνθη φουντωτὸ σὰ συναπαντηθοῦμε
χέρια καὶ πόδια τρέμουνε πῶς θά χαιρετισθοῦμε.

Ε
"Ελα νά κουβεντιάσωμε τὰ παλαιὰ μας πάθη
τάχατε ἡ ἀγάπη μας κρατιέται γιὰ ἔχάθη.

Ζ
Ζωὴ ἵνα τούτη στὸ ντουνιά μπαξές χωρὶς ἀηδόνι
μέ ντέρτια καὶ μέ βάσανα Χριστέ πῶς ξημερώνει.

Η
Ἦρθε σέ μένα τό κακό Χριστέ καὶ Παναγιά μου
νά βλέπουν ὀφθαλμαφανούς τὰ μάτια τὰ δικά μου.

Θ
Θεέ μου παντοδύναμε θέλω νά σ' ἐρωτήσω
τά νειάτα ποῦ μοῦ χάρισες γιατί τὰ παίρνεις πίσω.
Τά νειάτα δέν σοῦ τᾶῶσα παντοτεινά ν' τᾶῃς
σοῦ τᾶῶσα προσωρινά κι' ὅστερα νά τὰ χάσῃς.

Ι
"Ἰσα καὶ πάλι τό κακό κοντά μέ ~~πανάκι~~ ^{τρυσανίδα}
νά γνέφω τῆς ἀγάπης μου καὶ κείνη νά μέ βρίζῃ.

Κ
Κάλλιο ἔχω νά μέ θάψουνε στῆς μπαρμπαραῖς τὴν ἄμμο
παρά νά μέ καλέσουνε στὸν ἐδικό σου γάμο.

Λ
Λέω σὺ μὴ πιχραίνεσαι γαρουφαλάκι ἄσπρο
καὶ μᾶς εἶν' ἡ ἀγάπη μας θεμελιωμένο κάστρο.

Μ
Μέ μῆνες ἐλογάριαζα νά ρθῶ νά σ' ἀνταμώσω
ποῦχα δύο λόγια νά σοῦ πῶ κι' ὅστερ' ἔς παρπδώσω.

Ν
Νηνί εἶχα τὴν ἀγάπη μας μέσα στὰ δύο σου μάτια
τώρα τὴν ἐπαράτησα καὶ ἔς γενῇ κομμάτια.

Ξ
Ἐχασες τὴν ἀγάπη μας τὴ χιλιομπερδεμένη
κι' ὅπου ἰδοῦν τὰ μάτια σου ἐκεῖ ὁ νοῦς σου μένει.

Ο
"Ομορφο τριαντάφυλλο τῶν λουλουδιῶν κορῶνα
σέ σένα βλέπω καθαρά τοῦ ἔρωτος εἰκόνα.

Π
Πές μου νά ζοῦν τὰ μάτια σου καί νά χαρῶς τό φῶς σου
πόσες ἀγάπες ἔκαμες πουλί μου στό καιρό σου.

Ρ
Ρόδα καί τριαντάφυλλα ἐδῶ μυρίζουν πάλι
αὐτά μου τόν ἐπήρανε τό νοῦ ἀπ' τό κεφάλι.

Σ
Σελήνη ἔχει ὁ οὐρανός ἀπάνω σου θά ρίξω
ἂν μάθω ἄλλη π' ἀγαπᾷς γιά νά σοῦ τήν χωρίσω.

Τ
Τάχατε θά τ' ἀξιωθῶ νά λάβω τέτοια χάρι
νά πέσουν τὰ κεφάλια μας πᾶ σ' ἕνα μαξιλάρι;

Υ
'Υ στερινά μά τρομερό κακό μέ βρῆκε φέτη
νά πέφτω μέ τό στεναγμό καί νά ζυπνῶ μέ ντέρτι.

Φ
Φεῖδι θά γίνω τρίπηχο νά πλέξω στό λαιμό σου
κι' ἂν μάθω π' ἄλλη ἀγαπᾷς θά σοῦ τή θανατώσω.

Χ
Χίλιες χιλιάδες ὁμορφες τὰ μάτια μου κι' ἂν 'δοῦνε
σένα θά λένε ὁμορφη σένα θά μαρτυροῦνε.

Ψ
Ψυχή 'ναι τούτη ποῦ θά βγῇ νά μή γυρίζη πίσω
κλάψε τό κρῖμα αὐτό πικρά μάτια μου καί λυπήσου.

Ω
'Ωμέγα εἶναι ἥλις μου ὅπου τὰ τελειώνει
καί τῆς ἀγάπης ὁ καῦμός τό στηθος μου πληγώνει.
Εἰκοσιτέσσερα ψηφιά ἔχει ἡ ἀλφαβῆτα
ἀγγελικό μου πρόσωπο σ' ἀφίνω καληνύχτα.

Ἡ κυρά 'Αναστασιά.

(Καθ' ὑπαγόρευσιν Καλλιόπης πρεσβυτέρας Παπακαρεφύλη)

"Ερχεσαι Ἑβραιοπούλα μου νά γίνης Χριστιανή
νά λούζεσαι Σαββάτο ν' ἀλλάζης Κυριακή
καί νά μεταλαβαίνεις σ' ἂν πᾶς σ' ἂν Χριστιανή;
Καρτέρεψε Ῥωμῆς μου νά πᾶω νά στολισθῶ
νά βάλω τὰ χρυσά μου νά σέ στεφανωθῶ.
Μὴ πᾶς νά με περάσης ἀπ' τὴν Ἑβραϊκή
γιατ' θά με δῇ ἡ μάννα μου νά με χειροσφαγῇ.
Μόν' αἶντε πέρασέ με μέσα ἀπ' τὴ Μανωλιά
καί αἶντε βάφτισέ με μέσα στὴ Παναγιά
καί βγάλε τ' ὄνομά μου κυρά κι' Ἄναστασιά.

"Ετερον ἀλφάβητον.

(Καθ' ὑπαγόρευσιν Ἀμερίσεως. Δ. Στρατῆ)

"Αλφα ναι τό πρῶτο γράμμα
 ὦ ψιλὴ μου ματζουράνα
 Βῆτα εἶναι τό δεύτερο
 εἶσαι πουλί μ' ἐλεύθερο.
 Γάμα γαῖτανοφρυδοῦσα
 ροῦσα καί ξανθομαλοῦσα.
 Δέλτα δέν σοῦ φανερώνω
 τῆς καρδοῦλας μου τό πόνο.
 "Εψιλον πῆρες τό νοῦ μου
 εὖ ἦσουνα τοῦ ῥιζικοῦ μου.
 Ζῆτα ζ'νομαι ἐτά φεῖδια
 γιά τά δύο σου μαῦρα φρεῖδια.
 "Ητα εἶσαι ἕνα λουλούδι
 καί δροσάτο ἀγγελοῦδι.
 Θῆτα θά εἰς ἱστορίσω
 γιά νά μή εἰς λησμονήσω.
 "Ιῶτα θά γινῶ γεφύρι
 νά περνᾷς χρυσό ζαφύρι.
 Κάπα κάνω νά εἰς ἀφίσω
 μοῦρχεται νά ξεψυχίσω.
 Λάμδα λέγω καί λαλῶ
 τήν ἀγάπη σου ζητῶ.
 Μῖ μαλλιά μου μέ τά μῆλα
 καί μέ τά χρυσά σου φύλλα.
 Νῖ εἶν' ἡ μέση σου ζωμένη
 γαῖτανοπεριπλεγμένη
 Εἰ ξανθά "Ναι τά μαλλιά σου
 κόκκινα τά μαγουλά σου.
 "Ο μικρό μου περιβόλι
 στορισμένο μέσ' τῇ πόλῃ.
 Πῖ πολὺ εἰς ἀγαπῶ τήν ἀγάπη σου ζητῶ.
 "Ρό ῥοδιά μου μέ τά ῥόδια
 καί μέ τά γλυκά σου λόγια.
 Σῖγμα εὖ σου καί λυγῆσου
 κι' ἔλα ἀντάμα μου κοιμήσου.
 Ταῦ, τά μάτια σου μου κοντά μου
 σαῖτεῦουν τῇ καρδιά μου.
 "Υ, Ψηλό μου κυπαρίσσι
 κι' ἀπὲρ κρυσταλλένια βρύση.
 Φῖ, φιλί νά εἰς χορτάσω
 καί σφιχτά νά εἰς ἀγκαλιάσω.
 Χῖ, χειμῶν καλοκαῖρι
 εὖ εἶσαι τό δικό μου ταῖρι.
 Ψῖ, ψυχὴ, ζωὴ, καί φῶς μου
 καί παρηγοριά τοῦ κόσμου.
 "Ω τ' ὠμέγα τελειώνει
 κι' ἡ ἀγάπη στερεώνει.

Ἡ τὸχῃ μιᾷ βασιλοπούλῃς

(καθ' ὑπαγόρευσιν "Αννης .G. Παλαεφάνου ἡλ)

Βασίλισσα καθοῦτανε σὲ ὀλόχρυσον παλάτι
 ῥιχμένα εἶχε τὰ μαλλιά στή χρυσταλλένια πλάτη
 Εἶχε τ' ἀπρίλη τὴν ἐροσίᾳ τὴν εὐωδίᾳ τοῦ Μαιῦ τὸν κύρη της
 τὸν κύρη της παρακαλεῖ καὶ τὸν γλυκορωτᾷει
 Τὶ ἔχεις βασιλεᾶ μου γιὰτὶ κακοκαρδίζεις —
 ποῦ ἔχεις χῶρες καὶ χωριὰ καὶ ἄλλο τὸν κόσμον ὀρίζεις;
 Ἐχεις λιβάδια ἀμετρητὰ γρόσια πολλὰ κατᾶζεις Πῆς μου ποι

πῆς μου ποιὰ εἶναι ἡ ἀφορμὴ 'μολόγα μου τὶ ἔχεις
 Τὶ μ' ὠφελοῦνε τὰ καλὰ, τὰ γρόσια τί τὰ κάνω,
 ἕνας μεγάλος βασιληῆς τὸ πρῶτον παλληκᾶρι,
 ποῦ ἔχει ἀμετρητο στρατὸ γυρεῦει νὰ τὰ πάρῃ
 Τὶς χῶρες μου καὶ τὰ χωριὰ ἀδίκως ν' ἀποκτήσῃ
 γιὰτὶ ἄλλοιῳς μοῦ μίλησε πῶς θὰ μὲ πολεμήσῃ
 Γι' αὐτὸ κύρη μου θλίβεσαι καὶ μένα μὲ πικραίνεις;
 ἐγὼ θὰ πάω νὰ τὸν βρῶ καὶ ἥσυχος νὰ μένης
 Χρυσὴ φεργάδα ἀρμάτωσε χρυσᾷ καρτᾶλια βάλε,
 σαράντα νειοὺς, σαράντα δυὸ σαράντα παλληκᾶρια
 νᾶχουν ἔλοι τὴν γνώμη μου καὶ τὴν περπατησιὰ μου
 νᾶχουνε τὸ καμᾶρι μου τὴν τόση λεβεντιὰ μου
 Ὡρες πολλὰς δὲν πέρασαν καὶ ἡ φεργάδα μένει
 μεσ' τὸ γυαλὸ ὀλόχρυσον, χρυσῇ στεφανωμένη
 Ἡ κόρη ἐξεκίνησε καὶ ἔλους τοὺς χαιρετᾷει
 τὸν κύρη της παρακαλεῖ καὶ τὸν γλυκορωτᾷει
 Ἄν κάνης χρόνια νὰ μέιδῃς καὶ μῆνες γὰρ ν' ὀκοῦσης
 σὺ σὲ γυαλὸ μὴν κατεβῇς τοὺς ναυτιῶν κήρυξήσης

μὴν' κύττα τ' ἄστρι τῆς αὐγῆς, τὸ ἄστρο ποῦ φωτίζει
 ἢν θὰ τὸ δῆς κι' εἶναι θολὸ ὁ χάρος θὰ νικήσῃ
 Δώδεκα μίλια πέρασαν καὶ δέκα πέντε πᾶνε
 Μὲ μιᾶς ἀστράφτει ἀκὶ βροντᾶ καὶ γίνεται σκοτὰ δ
 Βαρὺς βορριᾶς ἐφύσησε τὴν θάλασσα ταραίζει
 ἡ κόρη ἐξεκίνησε καὶ ἀνέβηκε στὴν πλώρη
 καρδιὰ παιδιὰ καὶ ἀγνάντεψα τοῦ βασιληᾶ τὴν χώρα
 Κι' ὁ βασιληῆς τοῦ παλατιοῦ καθόταν στ' ἀκρογιαλὶ
 βλέπει φερῆᾶδα ὀλόχρυση ραγμένη στὸ λιμάνι
 Σιμὰ ζυγώνει τὸν θωρεῖ τὸ ν ξένο χαιρετᾶει
 Καὶ μὲ τὸ καλῶς ὤρισεσ πρὶν τοῦ μιλήσῃ ἀκόμα
 ἔσκυψε καὶ τὸν φίλησε γλυκὰ μέσα στὸ στόμα
 Εἶνε μου καλῶς ὤρισεσ στὰ μέρη τὰ δικὰ μου
 ξένε μου θὰ σὲ ὑποδεχθῶ με' ὅλην τὴν καρδιὰν μου
 ἐγὼ 'μαι κείνου ποῦ ζητᾶς ἄδικα ν' ἀποκτήσῃ
 τὶς χώρες του καὶ τὰ χωριὰ καὶ νὰ τὸν πολεμήσῃς
 Σὼπαινε, σὼπα βασιληᾶ καὶ αὐτὰ μὴ λογαριάζῃς
 δικὰ σου εἶναι τὰ καλὰ νὰ χαίρεσαι ποῦ τ' ἔχῃς
 Ὁ βασιληῆς ἔτρεξε στὴ μάνα του πηγαίνει
 Μάνα μου ξένος ἦθεσε στὰ μέρη τὰ δικὰ μου
 μάνα μου θὰ τὸν ὑποδεχθῶ με' ὅλην τὴν καρδιὰ μου
 Σὼπαινε, σὼπα βασιληᾶ καὶ μὴν τὰ βάζῃς ὁ νοῦς σου
 ποῦ τέτοιος ξένος θελα' ρθῇ στοῦτο πόπου, τοὺς δικούς σου
 καὶ μάνα μου
 Καὶ μὲ τὸ καλῶς ὤρισεσ πρὶν τοῦ μιλήσω ἀκόμα
 ἔσκυψε καὶ μὲ φίλησε γλυκὰ μέσα στὸ στόμα
 Μάνα δὲν ἴσαν νειοῦ φιλὶ δὲν ἦταν παλληκᾶρι
 μὲν ἦταν ... κόρης ἑμορφῆς γι' αὐτὸ καὶ μὲ κάβει
 Ὁρμηνεψέμε μάνα μου καὶ περὶ μου τί νὰ κάνω

γιατὶ ἄλλοιῶς μὲ "χάσες, θὰ πεῶ νὰ παῖθάνω
 Σῶπασε, σῶπα βασιλῆ" καὶ αὐτὰ μὴν τὰ μιλήσης
 Ἕμορφη κόρη θελα' ῥθῆ ἔδω νὰ τὴν φιλήσῃς Ὁ βασιλῆας
 Ὁ βασιλῆας ἔτρεξε μὲ πόνον στὸ λιμάνι
 τὸν ξένο τὸν πεντάμορφο στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ βάνει
 "Ἐλα καὶ μὴν μοῦ κρίβεσαι κόρη ἀγγελικὴ μου
 σ' ἀγάπησε ἡ καρδοῦλα μου θᾶσαι πάντα δική μου

Ἡ πομονή

(Καθ' ἡπαγόρδσιν Καλλιόπης Δ Φούλη)

Ποιὰ καρδιὰ εἶναι τὴν δική μου
 ἔχει τὴν ὑπομονήν μου
 Χθὲς τὸ βράδυ δὲν τὸν εἶδα
 τὸν ἤητὸ ποῦ μὲ κύνει
 Κίνησα νὰ παῶ στὴν βρύση
 ἔστεκε εἰς κυπαρίσσι
 Τοῦ μιλῶ δὲν μοῦ μιλάει
 στέκει μ' ἀγριοκυτὰει
 Τὶ ἔχεις φῶς μὲ τὰ μένα
 καὶ κυττᾶς ἀγριεμένα
 Ὡ, τι μοῦ ἔχεις καμωμ'νο
 στὸ χαρὶ τόχω πρᾶμμένο
 στὸ χαρτὶ καὶ στὸ τεφτέρι
 εὖ εἶσαι ὁ πιστὸς μου ταῖρι
~~Ἦ μὲν ἦταν ἀπὸ τὸν γαλατῆ κρατ~~
~~κρατᾶ τὸν νοῦ της δυνατῆ~~
~~καὶ ἄλλῃ ἀπὸ τὸ Νηιοχῆρ~~
 τοῦ Χατσηγιαννάκη ἡ κόρη

(Καθ' ὑπαγόρευσιν Ἀννης χήρας Νικολάου)

Μιά κόρη ἀπ' τὴν Ἀμοργὸν γὰρ ταχιδέψῃ θέλει
δίνει τριακόσια ναυλο τῆς πενήντα τῇ τιμῇ τῆς
κι' ἄλλα τριακόσια τέσσαρα τιμῇ τῆς κεφαλῆς τῆς.
Ἀκόμη δὲν ἐβγήκανε δυὸ μῆλια ἀπ' τὸ λιμάνι
κι' ξεντροπιάδτει ὁ ναύκληρος στὸ στήθος τῆς ἀπλώνει
Ἡ κόρη ἀπὸ τὸ φόβο τῆς κι' ἀπὸ τὴν ἐντροπὴ τῆς
εἰς τὸ κατάρτι ἀκοῖμῃσε καὶ βγῆκε ἡ ψυχὴ τῆς.
Ἀπ' τὰ μαλλιά τὴν ἄρπαξαν στὴ θάλασσα τὴ ρίζαν
κι' ἡ θάλασσα τὴν ἔβγαλε στῆς Ἀμοργῶς τὴν ἄμμο.
Βγήκανε τρεῖς Ἀμοργινές νὰ πᾶν νὰ σιριανέσουν
καὶ βρίσκουν κόρη στὸ γυαλό στὴν ἄμμο ξαπλωμένη.
Εἶχε τὴν ἄμμο πᾶπλωμα καὶ τὸ κωμό(1) κρεββάτι
τὰ λαλαράκια(2) τοῦ γυαλοῦ τᾶχε προσκεφαλάκι.

Ἡ μιά λέει νὰ φύγωμε κι' ἡ ἄλλη νὰ σταθοῦμε
κι' ἡ ἄλλη νὰ γκωμιάσουμε τὴ κόρη ποῦ κοιμᾶται.

Γιὰ ἰδέσκορμι γιὰ καπουχᾶ(3) & μέση γιὰ ζωνάρη
γιὰ ἰδέσ κονδυλοδάκτιλα γὰρ γυροδακτυλῖδια
~~γιὰ ἰδέσ κονδυλοδάκτιλα γὰρ γυροδακτυλῖδια~~ (4) & γιὰ μενεβίδες (5) κάλτσες

(Καθ' ὑπαγόρευσιν Ἀννης-Γ. Σιρατῆ)

τὰ τρία ἀδελφάκια τὰ καλὰ τὰ πολυαγαπημένα
ἀντάμα τρῶν καὶ πίνουνε ἀντάμα ξεφαντώνουν
ἀντάμα 'χουν τοὺς μαύρους των σ' ἐνὰ στῦλο δεμένους
πουλάκι πῆγε κι' ἔκατσε στὴ δεξιὰ τῇ τὰβλα(1)
δὲν κελαηδοῦσε σὰν πουλί νὰ λέει σὰν ἀηδὼνι
μόν' κελαηδοῦσε κι' ἔλεγε ἀνθρώπινη λαλῦσα.
Τρῶτε καὶ πίνετε παιδιὰ τρῶτε καὶ τραγουδατε
γιὰ τὸ χωριὸ εἰς κλέψανε Σαρακηνοὶ κρουεῖροι(2)
μῆτραι τοῦ Γιάννη τῇ Καλῇ τοῦ Κωνσταντῆ τὴν Ἀννὰ
καὶ τοῦ μικροῦ βλαχόπουλου τῇ ῥεβανιαστικῇ του
ὥς νὰ εολώσῃ ὁ Κωνσταντῆς ὥς νὰ εολώσῃ ὁ Γιάννης
ἐβρέθη τὸ βλαχόπουλο στ' ἄλογο καβαλάρη.
Γιὰ εὔρε βρέ βλαχόπουλο εἰς τὴν ἀπάνω βάρδια(3)
καὶ χάτσε καὶ ζημέρωσε πόσες χιλιάδες εἶναι.
Ἄν εἶναι χίλιες κόψε τους καὶ δυὸ μὴν τοὺς ἀήσης
κι' ἂν εἶναι τρεῖς καὶ τέσσερες κατσε καρτερεψέ μας.
Ἐπῆγε τὸ βλαχόπουλο εἰς τὴν ἀπάνω βάρδια
ἔκατσε καὶ ζημέρωσε κι' ἦταν ἐννιά χιλιάδες.
Ἀναρωτᾷ τὸ μαῦρο του καὶ λέει τοῦ επαθλοῦ του.
Δύνασαι μαῦρε δύνασαι στὸ αἷμα γιὰ νὰ πλέψῃς
καὶ σὺ μαχαίρι δίστομο χονδρούς λαιμοὺς νὰ κόψῃς;

(1)=φῆκια.

(2)=θαλάσσιον μικροὶ λίθοι; βότσαλα.

(1)=τράπεζα

(2)=πλήθος, ἀσκέρι.

(3)=κορσφή ψηλοῦ βουνοῦ

(3)= τὸ νυμφικὸν ὀλομέταξον Σκυρίον φῶρεμα .

(4)=χυτὰ

(5)=κεντιτὲ λευκαὶ περικνημίδες χρησιμεῦσαι μόνον κατὰ τὴν
ἀμφίεσιν τῆς νυμφικῆς στολῆς .

ποῦ σοῖς τειλε ὁ βασιλεὺς ἄλογο στολισμένο
 νὰ καβαλκίψῃς νὰ χαρῆς κορμί μου χαϊδεμένο.
 Σὺν μοῖς τειλε ὁ βασιλεὺς νὰ πάω στὸ σεφέρι. (1)
 ἢ γλῶσσα μου δὲν κελαηδεῖ τ' ἄρμα μου δὲν δουλεύει.
 Σὺ νὰ παρακαλῇς τὸ θιὸ ἀγάπη μου νὰ γιάννω
 καὶ τότε μὲ τὸ χέρι μου τὸ δίκιο μου θὰ λάβω
 Ὁ στόμας που αἶμα ἔτρεχε τ' ἀχείλι του φαρμάκι
 κι ἢ γλῶσσα του κελαῖδα πᾶς σὺν τὸ χελιδονάκι.
 Δός μου μάννα τῇ χεῖρα σου τῇ μίᾳ καὶ τὴν ἄλλῃ
 τὸ γάλα ποῦ μὲ τάϊσες κάμῃ μου το χαλάλι
 Χαλάλι σου παιδάκι μου χαλάλι σου καὶ κεῖνο
 καὶ κεῖνον ποῦ σὲ σκότωσε ἐγὼ δὲν τὸν ἀφίνω.
 Περικλῶ σε μάννα μου νὰ μὴν τὸν ἐπειράξῃς,
 τὸ γυιὸ σου τὸ Μπραῖμ Ἀγᾶ νὰ μὴ τὸνε κολάσῃς.

Ὁ Κωνσταντῆς (1)

(Καθ' ὑπαγόρευσιν Καλλιόπης χήρας Τζαννίδου)

Μιὰ κόρη ἐκαυχίστηκε τὸ χάρο δὲ φοβᾶται
 ὅπου χεῖ τοὺς ἐννῆα ἀδελφοὺς τὸ Κωνσταντῖνο ἄνδρα
 Χάρος πουλάκι γίνεται μπαίνει ἀπ' τὸ παρεθύρι
 καὶ πῆγε καὶ σαῖτεψε μικρὰ ρεβωνιασμένη
 τοῦ Κωνσταντίνου τῇ Καλῇ τὴν ρεβωνιαστικὴν.
 Ἡ μάννα τῆς μπαϊνόβγαινε μὲ τὰ μαλλιά στὸ χέρι
 πεθαίνειις θυγατέρα μου καὶ δὲν μοῦ παραγγέλεις
 Μάννα σὺν ἔρθῃ ὁ Κωνσταντῆς ὁ ρεβωνιστικὸς μου
 στρώσε του τὰ βλα (2) θλιβερὴ μαῦρο μαντήλι μπρὸς του
 βάλε καὶ τὸ περούνι του καὶ κεῖνο σκουριασμένο
 ἄς εἶναι καὶ τὸ ποτήρι του μαῦρο κι ἀραχλιασμένο
 Ἀκόμα λόγος ἔστειλε καὶ συντιχιά κρατοῦσε
 κι ὁ Κωνσταντῆς ξανάφανε πᾶ σὲ ψηλὸ λαγγάδι
 μὲ πεντακόσους ἄρχοντες κι ἔξῃντα δύο λαβοῦτα
 Καὶ σὺν ἀντίκρουσα πὸ κεῖ τῆς πεθερᾶς τῇ πόρῃ
 ποῖο γάλια τὰ λαβοῦτα σας ποῖο σιγανά τὸ φωνές σας
 στῆς πεθερᾶς μου τὴν αὐλὴ χρυσὸς σταυρὸς ἐστέκει
 γιὰ πεθερά μου πέθανε γιὰ πεθερὸς μ' ἔχαθη
 γι' ἀπ' τὰ γυναι καδέρφια μου κανένας ἐσκοτώθη
 Τὸ μαῦρο του χαμήλωσε στοὺς κάμπους ξεπεζεύει
 Καὶ σὺν ἐπῆγε κεῖ κοντὰ κοντὰ στὸν Ἀη Γιάννη
 βρῖσκει ἕνα πρωτομάστορα καὶ πελεκοῦσε μνήμα.
 Γιὰ πὲς μου πρωτομάστορα τί νος εἶναι τὸ μνήμα;
 "Ἐλεγα στρατιώτῃ μου νὰ μὴ μ' ἀνερωτήσῃς

(1) = ἐκστρατεία

(1) = Ἡ ἔννοια τοῦ αὐτοῦ ποιήματος περιέχεται καὶ τῇ σελ. 1
 λογῇ τοῦ κ. 10λίτου ἐν σελίδ()

(2) = τράπεζα.

Κις μου ξεφορτωτατόν και νιμφη του Αἰγίου
μή τῇ καρδίᾳ μου τοῖς παρμαῖς τοῖς ἀσπαράς μου στέμνῃ
Λεπλόν τῇ ὥρᾳ δέν περὶ πονεῖς νά μή σου θυμῶμαι
καὶ οἱ νεύματα σιχρὰ τῇ ὥρᾳ πονεῖς καὶ θυμῶμαι
Καὶ σὺ ἀνδρόναι χαίρομαι πῶς βρισκομαι σιμά σου
καὶ περπατῶ μὲ γέλας καὶ εἰ τῇ ἀνδρομαχίᾳ σου
Καὶ τὸ πρῶτον σιμονομαι μὲ καλὰ βαυρομένη
γιατὶ αὐτὰ πονεῖς ἐβγῆτα ἦσαν ὅλα φέμα.
Πῶς ἀγαπῶ καὶ χαίρομαι νά βρισκομαι σιμά σου
καὶ ὁμιλῶ νά λησῶμαι σὺ γαλάνῃ νερά σου
Ἀπὸ ὅσων ζῆναι παλίσαν σὺ μὲν τὸ δεινόν σου
δέν ἠμποροῦν νά ἀρνεῖσθαι τὸ ὠραιο ὄνομά σου
Θεοὶ τῶν μαρτυρῶν αἱ τῶν καλῶν σου
Παράδοξος τοῖς γένετα οἱ ὁμοῦν ἐξοχαῖ σου
Καὶ γὰρ παρὶς μου γλυκιά πῶς νά μή σου θυμῶμαι
Πονεῖς οἱ ἔχῃ μίσα σὺν καρδίᾳ ἡμῶν οἱ συκοφαντοῦν
Καὶ τὸν δῖον πᾶσι καὶ γὰρ μὲ ἀξίωσιν
ἡγεμονία μου πνεύματι νά τρεῖται.

Γιὰ. Ν. Ξυρίδης

Επὶ ἀριστονίῳ Κυρῷ

Νισὶ μου ἀριστονίε πατρίδα μου γλυκιά,
δὲν ἔχωρῶ νὰ σὲ ἀρνηθῶ δὲν ἔχω τὴν καρδιά
Πολλὰ παιδιά σου, πένεσαν τὰ ζήντα σου μέρα
καὶ ἔσταν τὰ τραγὰ τὰ μετ' τὴν Νότιον τ' ἀγέρι.
Καὶ ἐγὼ πατρίδα μου γλυκιά δὲν δαδ' ἀριστονίον
τὰ μέρα σου τὰ ζήντα καὶ ἐγὼ δα' τὰ τέρνον
Παῖς εἴδω καὶ δὲν ζήνωσι τὰ ἐμπορὰ σου μέρα
καὶ τὴν ἀγρόν σου τὴν δροσὴν τὴν δάφνην τ' ἀγέρι.
Τὰ καπνὰ σου τοὶ πράσινοι τοὶ ἵσσοι περιμαῖς
καὶ τὰ βουνὰ τὰ δροσὰ καὶ τὰ δὲν ζεχάν,
Ἀχ, τὴν ἡδύα πατρίδα μου νὲ γὼ πάντα σκεπτοῦ
γὰρ νὰ κροῦν νὰ χαίρομαι καὶ ἐγὼ τὰ ἀγαθὰ σου.
Καὶ ὅταν δα' ἔγδω ἡ σκληρὴ τὰ μάτια μου νὰ κροῦν
τὰ ἀνθρώπων τοὺς γλυκοὺς θά πῶναι ζεφύριον.
Καὶ ὅταν ποίημα ἔστανε παιδιά ἀνδριόφινα
καὶ μετ' τὴν περιγὰν μαχόνταν ὅμοιο.
Γιατὶ οἱ ἀγαποῦσαν καὶ ἔχον τὴν χαλάρᾳ
νὰ σκεῖσι ποῖο ὑψηλὸν ἐστὶν τὴν ἑλλάδα,
Καὶ νῦν δὲν οἱ προσβαλεῖ γιατί βίος δὲν γαῖα
παρὰ σου ἔσταν μετ' ἀνδράς, τὴν νύκτα τὸ σκεπᾶνι.
Γιατὶ ἔχον ἡ βοῖδον τὸν μέλαν ναβαλῆν
καὶ πάντα τὸν ὀδύρα μετ' ἑλῶς θυρίων ἡ χάρι

Γ.Ι. Στυρίδης

Ἀθῆναι

If cloppn'.

Anglon lapris lapris n' wrymris
wri o wrylo o xapouion qipm
pis etus waporas kadra tis qypparis
uz iurim wrymrim parapipm.

Pipm i' appuipmris ro woppm
elo poron lo martipmris upiball
uz airraa papallor im ipxh
onipala kadra to igraim.

M'ayp wronmris. Ax: n' cloppn'
uz n' yaiou h' nri di wrymris
uz on ~~di~~ diwixlor im appuipm
oi malpoi
wari upro lo appuilo omimris!

P. Conopm.

Εγὼ αὖτ' ἐπὶ Μαιῶν
ἀπὸ δ' ἄρ' οὐκ ἔστιν ἀνέστη
καὶ τὰς ἀνδρῶν τὰς γυναῖκας
ἐπὶ δὲ τὴν σφαίρην -

Πῦρ αὖτ' ἐπὶ βέναι μοι
ἔ' ἰσχυρὸν αἶψα
καὶ καὶ δὲ τὴν τρεῖς ἡμέρας
πυρρὸν ἐπὶ αὐτὴν γέρου

ὅτι κενὸν αὐτὴν τὴν αὐτὴν
ἐπὶ τὴν γυναικῶν καὶ
καὶ τὰς ἀνδρῶν καὶ τὴν
καὶ τὴν εἰς τὴν σφαίρην.

Λοιπὸν τῆς γῆς ἀγέρε φρον
μαὶ ἔφρα φράσῃ χῆμα
μαὶ οὐκ ἔστιν αὐτὴ ἡ ἀνθρώπων ἐρε-
ψυαὶ ἀνθρώπων

Ὅτι πόδες νεκρῶν καὶ οὐκ ἐστὶν
ἀνθρώπων γὰρ καὶ ἀνθρώπων
δὲ ἀνθρώπων δὲ ἔστιν αὐτὴ
ἀνθρώπων δὲ ἀνθρώπων

Ὅτι ἐστὶν αὐτὴ ἡ ἀνθρώπων
καὶ οὐκ ἐστὶν αὐτὴ ἡ ἀνθρώπων
καὶ οὐκ ἐστὶν αὐτὴ ἡ ἀνθρώπων
καὶ οὐκ ἐστὶν αὐτὴ ἡ ἀνθρώπων

ἡ ἀνθρώπων
καὶ οὐκ ἐστὶν αὐτὴ ἡ ἀνθρώπων

РАΔΙΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΡΑΔΙΟΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ

Σταθμὸς καταγωγῆς	Ἑλήφθῃ τῇ	191
Σταθμοὶ ἐνδιάμεσοι	Ὄρα	M— M
Σταθμὸς προορισμοῦ	Ὁ παραλαβὸν	
Ἀριθ. ἀφίξεως	Ὑπηρεσιακαὶ παρατηρήσεις	

Δου. Δέξεις. Ημερομην. Ωρα. Μ.

[illegible]

Μετεβιβάσθη εἰς

Ημερομηνία

Ωρρ.

Ὁ Μεταβιβάσας

[illegible]

ΡΑΔΙΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΡΑΔΙΟΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ

Σταθμός καταγωγής	Ελήφθη τη	191
Σταθμοί ενδιάμεσοι	Ώρα	M— M
Σταθμός προορισμού	Ο παραλαβών	
Αριθ. άφιξης	Υπηρεσιακαί παρατηρήσεις	

Αριθ. Μεταβίβας Λέξεις: 191
Ημερομηνία: 191
Ώρα: M
Μ.
Τόπος σου τον παραίμαγα ναμή τον έτοιμα
Μαραίμαγα, εβεντημου και το μαγι ζουμοσση
ου σου και δίν' εγάνημι τη φήμη στο νηφου σου
Μαραίμαγα, εβεντημου με το αρύο ζουάρη
ου σου και δίν' εγάνημι σήμερα στο νηφου σου
Μαραίμαγα, εβεντημου και μαγι ζουμοσση
εγάνημι σου οι σιόσευς ο ουήμι Αύγουστο μου

Μεταβιβάστη εις

Ημερομηνία

Ώρα

Ο Μεταβιβάσας